

Janez
Ovsec

KAKOR
SENCA
SPOMIN

Živiš ob njej.
Všeč ti je neka dobrota,
ali kaj.
Morda lepa stran,
črta
kakor senca,
nagib,
dajanje brez pameti.
Pomoč ob času,
ko ljubiš bogove
in dobro nevednost.

Hraniš se z njeno lepoto,
s čudovito svilo
cvetov.
Z oblačili,
temi sladkimi bitji
ti vse telo postane
čebela
in veš, kako so oči
sladke
in je med spomin.
Samo ti veš...

Peljala si naju skupaj.
Ona ne ve več.
Živiva vsak dan.
Živiva leta.
A ustavilo se je vse.

Vse je kakor prej,
vse je lepa stran,
neka črta,
predpasnik dajanja,
dobra nevednost
in samo jaz vem
za to sladko nespamet,
za to neumno radost
in jo čuvam
v dojki.

Samo jaz vem.
Ti.
Ti si pozabila.

Živiva.
Živiva skupaj.
Moram biti nespameten.
Mora biti nevedna.

NA TO SEM
POZABIL

Kdo si,
sem vprašal
in pozabil.
Oblekla sem se.
Odšla sem vesela.

Bikec, ves nežen,
je gledal začudeno.

Dolgo je hodila
tako.
Brez napora
je plesala.

Kdo si,
sem vprašal.
In tedaj sem molčala
vso pot
do doma.

SONATA Prav prijetno je misliti,
takole . . .
čutiti,
teči kakor voda,
puhteti kakor zrak
nad črto,
kakor trajati,
a nekaj se je ustavilo
in bolečina
mi je vzela
vse.

Nespametna sva bila
in šla sva narazen,
da bi se slišala,
da bi se gledala,
da bi se ljubila.
Šla sva narazen.

Zdaj nas je mnogo
in sovražimo se
kdaj.

Zaradi ljubezni
hočem biti
ti,
a v bolečini
sem izginil
v tvojem
jazu.